

Венета (облѣчена съ скъпъ кожухъ, коприненъ малаковъ и кадиѣна шапка, носи нѣщо увито подъ мишница). Видѣхъ го какъ зави къмъ читалището и се спуснахъ право тукъ... Колко била далечъ тази воденица! (Оглежда се наоколо, поразена). Кжде се скрилъ да живѣе! Боже! Безъ печка, безъ легло... Кжде работи, какъ пише? Дали има хлѣбъ да яде? (Изтрива очитъ си). Дали има какво да облѣче? (Оставя пакета на сандъчето). Какъ кара въ тая страшна зима... (Изведнажъ забелязва, дякона, извиква отъ изненада)... Извинете! Азъ...

Василь. (закрива се съ реверитъ на износеното джубе). Извинете вие. Ние тукъ не сме за предъ гости. Христо лѣзе, отиде къмъ читалището, ще се върне чакъ довечера.

Венета (трѣгва си). О! Азъ веднага си отивамъ! Нѣма да го чакамъ. (Полека се връща). Напротивъ, бързахъ да дойда, докато го нѣма. Като минавахъ край страда „Шербанъ вода“, срещнахъ го запжтенъ къмъ нашето читалище. Той не ме забеляза. Толкова отдавна не го бѣхъ виждала! Стори ми се много отслабналъ, едва го познахъ! Затекохъ се, накупихъ нѣкои нѣща... за момчетата. Тѣ кжде се загубиха? Откакъ загина Хаджията, и тѣ се разпрѣснаха. А ваша милость... отъ кжде е?

Василь. Бѣхъ въ легията на Каравеловъ. Като ни изгониха отъ Бѣлградъ... дойдохъ тукъ, госпожице. Викатъ ми Василь Дяконътъ.

Венета. А! Отъ легията ли сте? Какво ново се чува? Ще се събиратъ ли чети напролѣтъ? У дома не мога нищо да науча. А откакъ... (Сепва се). Прощавайте... Трѣбва веднага да си ходя. Поздравете Христа. И кажете му да не пише все противъ владиката. Кога прочете нѣщо въ вестника, вуйчо го смачква, хвърля го на земята и по три дни наредъ не ми проговаря. Тѣкмо напоследъкъ бѣше почналъ да запитва кой пише такива хубави пѣсни, кой държи такива ученолюбиви сказки... Грѣхота е такъвъ способенъ момъкъ да хаби времето си по кафенета и кръчми, да гине въ тая воденица... Той може да стане голѣмъ човѣкъ. Тѣкмо склонихъ тукашнитъ голѣмци да му... (услушва се)

Василь (наднича вѣнъ). Нѣкаква шейна иде право насамъ! Дали не дирятъ насъ? Днесъ все необикновени посещения! Тѣкмо сме за гости. Да, да... Насамъ иде! О! Бакалоглу... Костичъ... Д-ръ Дончевъ... Ами сега? Госпожице!

Венета (тревожно). Какво направихъ! Все приятели на вуйча... Боже пази, ако ме видятъ тукъ! (Втурва се къмъ вратата, връща се)

Василь. Не се вълнувайте само! Чакайте! Да помисля само единъ мигъ... (Оглежда се, съзира жгѣла съ сламата, посочва го съ едно движение, Венета се затичва въ жгѣла,